

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew ćel!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyšchinje a je tam ja šchwětlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

20. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 13, 6—9.

Pšchirunanje wo figowym šchtomje je stawisna twojeho žiwjenja, luby ćžitarjo! W tutym šchpihelu dyrbiš do šwojeje šańdženosće a do pšchichoda hladacž, so by pōsnał hōdnosć šwojeho žiwjenja, so by pōsnał, hacž tež hnady bohate džěło twojeho Boha na tebi podarmo bylo njeje, a hacž tōn Ānješ podarmo plōdy njepřta w twojej šańdženosći, so by wuřnał: Ānježe, šmil šo! a prošyl hladajo do šwojeho pšchichoda: O Ānježe, pomhaj, o Ānježe, daj nětko, so by šo wščitko derje radžilo.

To džěło Bože na našchich duřchach.

1. Wōn pŕta plōdy na figowym šchtomje, kotryž je šchčěpik;

2. Wōn ščětpliwyje ćžaka, wabjeny pšches miłosćiwje dobroprořchenje winizarja.

1. „Jedyn ćžłowjeť mējesche figowy šchtom.“ Šchtō je to druhi, hacž tōn Wšchehomōžny, a tōn figowy šchtom šy ty, štworjeny po jeho podomnosći. Winizat je Bože kraleřtvo, Ānjeřowa žyrkej. Tež tebe je wōn w šwjatej kšchčēnizy šchčěpik w šwojej winizy a kať wjele je wōn wot teho ćžaka na tebi džěłal? Špominaj na te biblijske historije, kotrež je tebi w džěćžazyh lētach luba macžetka powjedala; špominaj na te rjane šchpruči a šhērlušche, kotrež šy w šchuli wuřnył; špominaj na te přėdowanja, i kotrymž je twoju duřchu wabicž chžyl! „A wōn pšchindže a pŕtasche plōdy.“ Plōdy wōn pŕta, wōn njeje špokojeny i rjanym liščom pobožnyh šłowow. Někotry šchtom šteji w nalētněj

pŕsche, ale hdyž našyma pšchindže, je wichor kčēnje dele štichabl a šchtom pŕsdny šteji. Tak wohladacž někotreho mlōdeho kšchescžijana, kotrehož duchowne žiwjenje rjenje kčējesche, ale wichor žadosće a roša njeměry štej šadžěwałoj, so mōžachu plōdy narosć. Plōdy, kotrež tōn Ānješ pŕta, dyrbja wuroscž i wutroby. Kaťke to plōdy? Wōn je jedyn plōd a tola wjele plōdow, i jenyh šłowow: lubosć. Lubosć je jedyn plōd a tola wjele plōdow, kať Pawoł piřche: Plōd duřcha je lubosć, wjeřekosć, mēr, ščětpliwošć, lubosnosć, dobroćiwosć, mēra, ćžichosć, pōžčiwosć.

„Wōn pšchindže a pŕtasche plōdy a njenamaka nicžo.“

Luby ćžitarjo, namaka wōn plōdy pola tebe? Hdyž jeho wšchopšchewidžaze wōćžko na tebe hlada, namaka wōn plōd lubosće? To njeje mjehkosć wutroby, ale je lubosć, kiž je tať šylna kať šmjercž, šapaza lubosć k twojemu Bohu i žylej wutrobu, i žylej duřchu, i žylej myřlu. Namaka wōn tu lubosć, so ty radny rēcziřch se šwojim Bohom w modlitwyje a rad pšchihadžěřch k njemu do jeho doma? A šchto i tymi druhihmi plōdami? Namaka wōn šnana mēřto wjeřekosće šrudneho duřcha štarosćow, mēřto mēra njeřpokojnosć, mēřto ščětpliwošće njeřčětpliwošć, mēřto pōžčiwosće wēžy, kotrež ničtō wjedžecž njeřmē a pšchēd kotrymž dyrbjal šo šacžerwjenicž, hdy bychu druřy to wjedželi? Tole pōřnacže dyrbi nař do pokuty hōnicž, so bychmy wuřnali: my njeřřmy hōdni šwěrnosće a šmilnosće našcheho njebjeskeho Wōtza, a prořyli: Ānježe, šmil šo nad nami Jeřom Āhryřta dla.

2. Duž džesche wōn k temu winizarjeji: „Glaj, ja šym 3 lēta pšchichoł a plōdy pŕtal na tym figowzu a

niczo njenamafat; porubaj jón; sčto wón semju sadžewa?"
 To šudženje je krute. Šdnž je hnadny čaš nimo, praji
 wón k swojemu služobnikaj, k šmjerczi: Wsmi šeteru a
 porubaj tón njeplódnny sčtom! Tón šud je prawy.
 W naschim pschirunanju pať wustupi winizat a rjeknje:
 „Anježe, wostaj jón hiščeže to lěto, hačž jón wobtopam a
 pohnoju, hdy by wón chyzł plódy pschinješč; jeli so nje-
 pschinješe, dha potom jón porubaj.“ To je hłóž Jesom
 Šhrysta, šyna Božeho, nascheho wulkeho wyschšchiměšnika
 a šarěčnika pola Wótza. Wón šedži k prawizy Božej
 a šastupuje naš, dokelž nasche dusche lubuje a je ša naš šo
 prózował a šrawił. Wschitke nasche plódy, tež te naj-
 lěpsche, bychy nam tola psched šwjatym wóčžtom šudnika
 šmjercž pschinješe, ale ta šrej Jesom Šhrysta woła móžnišcho
 hačž nasche hrěchi: Šmilnošč, šmilnošč!“ Tón winizat
 pať chze tež hiščeže něšto na sčtomje džělacž. Wón
 džěla nad nami se wschelakim hroženjom a šrudobu, šo by
 semju wobtopał a šmješčit. Wschón šichž poščejele wón,
 šo bychmy nawukli na jeho šłowo šedžbowacž. Šdnž wón
 tebje tať ponižuje, chze wón wodže žiwjenja pučž
 pschihotowacž te šorjenjej twojeho žiwjenja. Ale wopomń,
 tón winizat prošy jenož wo jene lěto. Šnadny čaš šo
 bóršy minje. Našymški čaš dopomnja naš na šmjercž.
 Duž wopomńmy šhutnje šwój tónž, šo bychmy we winizy
 Božej pod hladanjom njejškeho winizarja plódy pschinješli
 ša wěčnošč. Šamjeń.

Šosnajmy dobročiwosč a krutosč Božu!

(Mat. 22, 1—14.)

Šłóž (439): Šať rjenje šwěčzi šernicža —

Šral njejškeho šraleštwja,
 Šiž čaš a wěčnošč w ruzy ma,
 Šwaš Ššynej hotowasče;
 Wón pošłow šwojich wupóšła
 A hoščzi psches nich powoła,
 Šich witacž požadasče;
 Šřeni — lěni
 Šazpawaju, nježadaju
 Šsej po šwašu;
 Šadšcho je šwětom šo pašu.

Šral druhich pošłow poščejele,
 Šjež proščenym něť pschifaže:
 Ša wscho šym pschihotowal;
 Šłót formjeny je řěšany,
 Šłój wobjed hoščam hotowy,
 Ššym próžy njełutowal;
 Šola pola,
 Šiki haja, wysche štaja
 Šoni hrošni,
 Šžatownoščže žyle prošni.

Šež šłóščiti šu něťšiti
 Šať jara, šo šu pschimali
 A pošłow ššónžowali. —
 Duž šral šo na nich rošněwa
 A mordarjow wschěch moricž da,
 Šich měšto hněwny špali;
 Šle dale
 Šošči woła druhich š nowa
 Š drohow mišy,
 Šokelž šral je dobročiwny.

Šoh' wotročžy něť šhromadža
 Šch, dobruch, — wschěch, šiz nam'šaja;
 Wschě hlida buchu pošne;
 Šuts šral pať džěšche wohladacž
 Šsej hoščzi; ma wschaf pošafacž
 Šso roššudženje hłowne;
 Šjana žana
 Šjeje šwašna drašta čašna;
 Šychu žada
 Šral, šiz jeho ššiczi hnada!

Wón čłowjeka tam wuhlada,
 Šiž nima šwašnoš' šdrasčjenja;
 Šlej, njerodny wón běšche!
 Šať šuts šy pschišchol, pschecželo?!
 — Šral hnydom jeho pošcha šo,
 Šdnž widžecž pychu chyzšche. —
 Šłódnny hódny
 Šjeje šwaša; hnadnoš' čaša
 Šjeje wužil,
 Šradžu hrěchej wón je šlužil.

Šch, wotmjelčecž šo dšrbješche,
 Šiž njeušchny tam šedžesche;
 Šral k služobnikam džesche:
 Šoh' šweščže, wšmicže, wučšiščže
 Šo najšlubšcheje čžemnoščže,
 — Šať jeho šašudžesche;
 Šěda, šěda
 Ša wschěch pada, šotrymž hnada
 Šjeje mohla
 Šwupomhacž š jich hrěšchnoš' došha!

Šnjes wobšwědcži šam po prawdže,
 Šo powołanych wjele je,
 Šať wušwolennych malo. —
 Duž hnadny šwój čaš wopomńmy,
 Šso na šwaš šbóžny hotujmy,
 Šo měli w nješju prawo!
 Šladaj, žadaj,
 Šuba duscha, šaž šo šlušcha,
 Š nješju šwěru,
 Šo čžer k wěčnom' wjedže měru! —

U.

Wjele je powołanych, ale malo wušwolennych.

(Mat. 22, 14b.)

Še štkom wumožjenja šo hinať nima, hačž š jatymy ludžimi.
 šotrychž wušwobodženje je šo hižo se šapoloženjom wuplacžerškeho
 pjenješa wukupilo. Šdnž šo tymšamym jich wumožjenje pschi-
 powjeda, a šurje a wrota šo wotewrja, a něťšiti š nich tole wu-
 moženje pschijimaju, wěřja, šo šu po šajkim wukupjeni, du š jastwa
 a šu wěščže tež wušwobodženi, dha woni wumožjenje wěrnje a
 woprawdže wužiwaju. — Šdnž drušy pať na te hłupe myšle ša-
 padnu, jako bychy jeczi nješyli, duž tež žaneho wumožnika nje-
 potrejali, abo jim by šo šdało, jako bychy šebi mohli šami hačž
 najlěpje wupomhacž, bychy pať šedžbu nješli, šo je druhi ša nich
 šaplacžil, abo bychy šwoje dowěřjenje na druhich ludži štajili,
 šotšiti š budžeya jim š jastwa wupomhacž, nočžyli džě š tutym wu-
 možnikom, šotryž je jich wukupił, niczo čžinicž měčž, abo bychy
 mėnili, šo nje mohlo jim šo lěpje štačž, hačž šo pschezo we šwojim
 jastwje wostanu, nočžyli tať wumožjenja měčž ani wjedžicž, abo

bychu šebi myšliti, hač je runje wumoženje někotrychž wot naš šo stacž mohło, kotřiž šu i jašwa hižo wuschli, dha wono tola mje zyle a nicžo njenastupa, ja nimam šo i nim trošchtowacž, abo woni bychu poželstwo wo šwojim wumožanju ša šamu hlupošć a žu džerželi, jako by šo jim i nim jenož njewuschna nadžija čžinila, dha bychu čžile wščitžy w hromadže w jaštwje šedžo wostali, w nim šahinžli a tež wumožanja, kotrež je šo tola dospołnje stalo, nihdy na nihdy njewužili! —

Prawy šastupnik.

W pschedsalu jeneho prawišnika čžakafše wjele ludži, kotřiž běchu pschischli, šo bychu šebi wot tuteho šlawneho muža w tej abo tamnej naležnosći radžić dawali. Wle te wěžy móžachu šo jeno pomalu wotwuwacž. To dolho trajesche, prijedy hač šašo jedyn i rěčženškeje stwy wustupi a jeneho druhého do njeye pušchčichu. Čžakazym bu čžaf šmjercž dolhi.

Šas tón wučeny šam wustupi a psches šyłu čžakazych džesche. Šnydom šo někotři šthroblichu, jeho naležnje prošyčž, šo by jich tola bóršy šlyšchecž čžyž. Wón jeno wotwobarazžy pokiw i ruku ščžini.

Ššchi durjach paš štejesche hišchže jedyn, kiž žaneho šłowa njerjekny, ale jeno papjerku pschepoda.

Šsudnik čžitafše a i krótka rjekny: „Wot mojeho šyna. Mój šyn ša Waš prošy. Šójče hnydom šobu!“

Duž wokolostejazžy, kotřiž to šlyšchachu, mjes šobu džachu: Šaj, to dawa šo myšlicž; ščtóż šo i jeho šynom šnaje, temu wón hnydom pscheczelnawe woblicžo čžini, a tón do prijedy dže.“

Mó, luby čžitarjo, daj namaj wot tuteho wušteho čžakafškeho šala naju myšle na wjele wjetšchi šłožicž. Ščto mēnišch, kaš wjele čžłowjekow ščždy džēn psched Bohom čžakaju, šo bychu jich próštwy wušlyščenje namakale? Njēšmoj mój wšchēdny tež mjes tutymi čžakazymi? A hdyž i wuchej Wótza kšincži: „Ššwojeho lubeho Ššyna dla mje wušlyšch!“ tam šo hnydom Wótza wutroba wobrocža. Duž postarajmoj šo jeno, šo šo se šwojim Ššrednikom prawje šesnajemoj a šo mamoj jeho ša pscheczela! Ničtō taš radu pscheczelnawe njecžini i šhudym hrēšchnikom, kaš Boži Ššyn. Wny čžłowjekojō pōšnawamy to psche malo a njēšradujemy šo došć nad tym, kaš wutrobnje naš wón lubuje.

Prošymy-li šwojeho Boha wo něščto ša naš šamych, dha wón to radu šlyšchi. Prošymy-li jeho wutrobnje ša druhich, dha jeho to hišchže bóle hnuwa. Wle hdyž jeho luby Ššyn ša naš prošy, dha njemože wón tajku próštwu šapowjedžicž.

F.

Posdže, ale niz psche posdže.

W juliju lēta 1885 je w anhaltškim mēšče Coswigu rubježny mordar Ššapitž šašluženu mšdu šwojich šlych škutkow doštal: won bu tam wotprawjeny.

Najprijedy bēšche wón šwoju šłōšć přēl a šašo přēl a psched šudom šwoju njewinu šhroble šawēšćžal. Ššōncžny, psches dopošy do wušłoty šahnaty, wón položčžne wušnacže wotpoloži. Ša jeho dušchu bēšche to šlē, na šudniški wušbud njemēšesche to žaneho wliwa: jeho wina bu špōšnata, jeho žiwjenje bē šhubjene.

W jaštwje počža tōnle rubježny mordar bibliju čžitacž; pošutne psalmy čžinjachu šacžišchčž na jeho štwjerdženu wutrobu. Wōšy wón wupraji, šo je šebi šmjercž i šatoweje ruki šašlužil a na wšcho pschihotowany.

Hišchže wón šwōj wotšud njewjedžišche. Wjes teho šo by ščto wo tym pytnyž, móžesche šo wón w šwojim jaštwje wot šašłojnikow wobkēžbowacž. Ššchi tym šu jeho tučži husto — hdyž šo wón šameho myšlesche — na kolonomaj klecžo šo nutnje

modlicž widželi. Ššatechismuš, na kotryž wón wot šwojeho džēčžatštwā šem wjazžy pohładal njebēšche a kotryž bē dawno šabyl, wušnjēsche wón nětko i hlōwy a hišchže wjele bóle šnutštwonje. D hdy budžišche wón prijedy na Bože šasnje myšlil, ženje šedmeje pjateje a džewjateje njēšabyl!

Teho najlubšchi šhērlušch w tymle čžafu bē: „Mój Ššōžnik je trošcht hrēšchnika, hdyž jemu wot brēmjenja šłōšče niz čžłowjek, jandžel njepomha.“

Nētk pschindže džēn, na kotrymž bu jemu jeho pschedštejaze wotprawjenje wōšjewjene. „Ša šym jo šašlužil“, to bē to jenicžke, ščtož wón prajesche.

Wón bu do šwojeje ščōdy wrōčžo domjedženy a prošesche hišchže po pucžu wo Bože wotšasanje. W jaštwje paš šo wón hlōbošo ššchageny do hromady šwjese, — hač ššōncžny jeho hlād na wotewrjenu bibliju padže. Duž wón šawōla: „Tu džē šteji: (Psalm 91) Wón požada mje, dha čžy jeho wumōž; ja šym pschi nim w nuly.“

Nētko bē wón jara štrošchtowany. Šo někotrym čžafu wón šwoje šēniške naležnosče šradowa a pišafše mjes druhim ššēdowazžy list šwojemu bratrej:

„Š tutym Tebi wōšjewjam, šo ja ščtwōrtk, 2. julija, šwoju šašluženu mšdu doštanu; pschetož Tebi je drje tež šnate tamne šłowo šwjateho pišma: „Ščtōž čžłowšku krej pscheliše, teho krej dhrbi šo tež šašo psches čžłowjeka pschelecž“. Tehodla budu ja ščtwōrtk, 2. julija, wotprawjeny; duž šo mój w tymle žiwjenju šašo njewohładamoj. Duby bratšje, ja šo nadžijam, šo šo Tebi w tutym žiwjenju hišchže prawje derje pōndže. Budž prošeny, poštroš naju bratrom a šotry wote mnje. Ščto dha bratr Šurij čžini? Tōn ma rjany pschillad, šo šo polēpschi a šwojeho Boha taš njēšhubi, kaš šym ja jeho šhubil; tola ja šym jeho tež šašo namakal a šym hotowy i wumrjecžu w Božim a Ššesuwōnym mjenje. Napominaj Šurja šwēru, šo njebny i njeho tajki njēšporadženy čžłowjek nastal, kaškiž šym ja byl; wōšebje njech šebi šwērnosčž wobarnuje, dha šo jemu wšchudže derje pōndže. Ša nimam dale nicžo pišacž. Budžče wšchitžy tyšaz krōčž poštrošwjeni. Na ššōžne šašowidžjenje we wēčžnosći!“

Jedyn drugi list pišafše Ššapitž šwojemu duchownemu. Tutōn list wopšchijēsche šprawne wušnacže hrēchow. Nēhdže i dwazpčži paduchštwam wón štejesche a pschispomni, šo to hišchže wšchē njēšbu. „Na něščto dobre njewēm šo dopomnicž“, i tymi šłowami ššōncži šo tōnle žloniški list.

Šrtnje wotpoloži wón hišchže pošne wušnacže šwojeho mordarštwā; wón šo špowjedafše, došta wōdacže a wužiwafše potom i nutrnosčžu Bože wotšasanje. Ššchi wječžornej nutrnosći, na kotrejž bēchu wšchitžy šhostanzžy wobdžēleni, špēwafše šo na jeho žadanje šhērlušch: Ščtož čžini Wōh, wšcho dobre je.“

Na pucžu i ššaffotej bē wón čžički a štrošchtny. „Māleho Ššabermannā“, tutu krašnu modlitnu knižku, bēšche wón pilnje wužiwā; wona ležēsche na jeho wutrobje, jako hlōwa mordarja padže.

F.

Rajkiž wušnyw, tajke žnē.

Wužitne powjedancžto ša mlōdych a štarych.

(Šotracžowanje.)

Nāšmu we lēče 1812 bē i wōjnu w Ruškej kōnž. Napoleon bē šbity a čžēšafše i hubjenym šbytkom šwojeho wōjška i Rušesje. Šēdma pjecž džēšacž tyšaz wōjakow pschindže i nim i Rušesje. Ruškojo šami paš njebēchu Napoleona a jeho móžne wōjško šbili, ale Wōh bē jo šbil se šymu a se šnēhom. Na druge lēto w nālēcžu špalichu Ruškojo dwē ščē tyšaz šmjersnjenyh čžēłow. Šaš wjele bēchu paš jich wjelki w šymje roštorčali a ščžrali, njewē

nichtó, tež niz, kak wjele je so jich w ruskich rěkach a jěsorach satepilo. Něchtó njebě sbytny wot zplěho franzowskeho wójsta we Ruskej, khiba jeczi tam a w Esibiriskej, mjes kotrymiž bě tež Surij, kotrehož Boži prut wótrje schwikasche k jeho sbožu.

Surij bě chyzl swoje swědomnje do Ruskeje donjesč a tam wostajicž, ale to so jemu poradžilo njebě; wón jo na žane waschnje wotbncž njemóžesche. Wschudže, hdžež wón bě, bě tež jeho swědomnje; to jeho pschemodžesche do najpotajnišeho a do najdaljšeho kuta semje, tak so jemu njemóžesche czeknyč. Esamo w nozy czwilowasche jeho dopomnjenje sańdženeho žiwjenja: wón widžesche wo hnje swojeho nana mrěč; wón bježesche k wohnjei, jako so jeho dom palešche, a pytasche swoju macž; wón widžesche swoju Gańžu w kaschczu ležo; haj najhróšnišche bě, so so wón pschezo sažo wo hnje njeprawje pschibahasche. Tak dolho hacž bě pola wojakow a w Ruskej mjes jatymi, dha so tak někať j jeho swědomnjom czinjesch, so jeho na khwile wopuschczi, hdž mješesche mjes towaršchemi rospróšchenje; ale hdž bě po tym do Esibiriskeje pschichol a hamlutki w tej puščzinje wostajeny, dha mono jeho j njewurjeknjenej nawalnosczu nadpadomasche a czwilowasche, haj jeho slóscž roscžesche psched jeho moczomaj. Tak pschindže wón tam k prawemu pósnaczu swojich hrěchow. Dolho bě tralo, prjedy hacž wón swoje hrěchi jawnje widžesche a žiwje pósnawasche. Wón běšche drje pschezo chyzl swoje czežke swědomnje wotbncž, pak sam bebi wusnacž, so je wulki hrěschnik, a so swědomnje jeho tych czežkich hrěchow dla pali. Tak bórny pak, jako bě bebi wusnať, so je pscheměrnje wulki hrěschnik, pschesta drje swědomnje jeho kušacž, ale na město šleho swědomnja nadpadže jeho bojoscž psched budom, kotraž jeho niz mjenje czwilowasche. Wón wjedžiče nětk, na czimž je; wón póšna, so je hubjeny, hrěschny, khostanja hódny człowjek, a tajke póšnacze bě sa njeho jara wužitne. Ach, kak žaromasche wón swojich hrěchow dla, kak želesche wón, so bě so k nim sawjesč dat, kak rady chyzšche, so bychu so wone nihdy nještale. Tak khrobly kaž bě prjedy byl, tak bojasny bě nětk. Wón njeswaži so k Bohu pschincž, kotrehož bě roshněwal; hacž wón runje Božu hnadu žadasche, dha wschaf so bojesche, tušamu pytač. —

Wěno je, so je Bože słowo kaž sloto, kiž njesahinje. Čište słowo Bože, džěczazej wutrobje prajene, njesańdže. Njech tež so wono posdžičo w tajkej wutrobje wot swětnych wješelow woblehne, a se swětnym ropotom pschitryje, dha wschaf tola wostanje. Pschetož wono je Boža móz a njemóže shubjene byč. Těho dla ty swěrna wučerška wutroba, njestaraj so, kajke plody směje twoja wučzba, a hdny je pschinješe; poruč to Bohu, czin to swěru, schtož so tebi saleži; powjedaj swojim džěczom bóšku wučzbu a kladž jim Bože słowo do wutrobny! Wóh budže jemu pak roscž a swawicž dacž, so plody pschinješe we swojim czašu; posdže abo sahe, abo hacž je ty wobladaš abo niz, to njech njeje twoja staroscž. Zako Surij hišcže we Wonezach bydlesche, njebě tam nichtó, kiž by bebi wot njeho něšcto dušchne nadžal, ale kóždy wjeschcžesche a popscha jemu šle sa jeho skutki, a jako wón j Ruskeje dom njepschindže, prajachu woni: tón je tam swoju msdu dostať, a je so jemu na tym prawje staťo. — Ale Bože myšle nješku człowške myšle a jeho pucze nješku pucze człowškich džěczi: wón chyzšche tuto shubjene džěcžo sažo pschivjesč.

Surij bě jara hubjeny człowjek, potrebasche pomozny a njewjedžesche, hdže ju pytač; pola człowjekow ju dostacž njemóžesche a Boha so bojesche. Wón spominašche na swoje sańdžene lěta, ale tu njebě ničto, schtož by jeho swješelicž mohlo; wón myšlesche na nanowy dom, ale njenamata we nim žaneho mēra; wón stupi do swojich džěczaznych lětow, wopomni je a namata, so šu wone najrjerišche lěta sa njeho byle, wone so jemu lubjachu, a wón bě nětk w duchu j druhimi džěczimi w schuli a pola wučerja, wón pytasche a hladasche sa tym, schto je so wučžilo, najwjazny pak

šlědžesche sa wučzbami a powjesczemi, kiž wo hrěschnikach rěča, a w tym pytanju namata woschewjenje. Wón wopomni, so je j tym shubjenym šynom jenajki, wón šlyšesche, kak shubjeny šyn prajesch: ja chzu so wróczič a chzu dom k swojemu nanej hieč. Pschitrych słowach bě jemu tak žel wotoťo wutrobny, so horze šlyšy plakasche a pschi bebi džesch: ach, hdny bych ja tež tak prajicž mohł, hdny bych ja tež tak prajicž šmēl: mój Wótcže, ja chzu so sažo k tebi wróczič. Tak myšlesche wón j hóršimi šlyšami na swojeho Boha a šdychomasche k njemu we swojej wutrobje. A hlaj, Wóh jemu tu wulku hnadu wopofasa, so wón trošctowany wot swojich želnowych šlyšow staže, wěstu wješelosč we swojej wutrobje czujesch a doměrjenje k Bohu sapšchija, so šmē so k njemu wolacž. To tež nětk wschědnje czinjesch a spóšna, so tajke wolanie k Bohu podarmo njeje: wón pofucžesche so a kajesch so swojich hrěchow dla, tak so bě kóždy džěń wješelschi a trošctnišchi; pschetož po žiwym póšnaczu swojich slóscžow a po wutrobnyh roscžach tych šamych bě se spomnjenjom na nabožne wučzby, kotrež bě we swojej mlodošczi wot swojeho swěrneho wučerja dostať, ta fruta wěra a ta miła nadžija do jeho wutrobny pschichla, so je tež sa njeho psches wumóženje Božeho Šsyna hnada pola Boha a so so tež jemu móz a šlynosč dostanje, jako nowe štworjenje w nowym žiwjenju psched Bohom khodžicž. Tuta wěstoscž woziwjesche nětk nascheho šrudneho Surja. A tak sańdžechu jemu te poflednje njedžele a měžazy, kiž mješesche w Esibiriskej wostacž, wješele došč, haj Esibiriska šdasche so jemu nětk wjele rjenišcha byč, dokelž bě wón tudy swojeho Boha sažo namatať, kotrehož bě we wótrnyh kraju shubiť.

(Pschichodnje škóncjenje.)

Wschelake j bliska a j daloka.

— Přědowanje, kotrež je knjes farat ryczeť Sakub j Nješwa-čidla na bibliškim šwjedženju 3. džěń šwjatłow w Bufezech džeržal, je so na wjelekrócne žadanje do czischcža dalo. To krašne, wutrobu k lubošczi sa Bože słowo šahorjaze přědowanje je dostacž sa 10 np. w Šsmolerjez knižiczišcžezěni w Budyšchinje. Wofadni pak móža jo tež na škasanje pola swojich knjesow duchownych dostacž. Wny to přědowanje tudy naležnje lubym Šserbam poruczamy.

— 25. oktobra je šafiki šejm w Draždžanach hromadu šupil. Wažne nowe šakonje so nješku šejmej wot wyschnosče pschedpoložile, jenicžny wažny je šakon, kiž wodowe prawo šarjaduje. Kaž so šda, tež hišcže k pscheměnjenju wólbneho šakonja na tutym šejmje njepschindže. Sa naš Šserbow je wažne, so je wyschnosč na šejm namjet na dowolenje šředkow k twarej želesnizy wot Kalez hacž k Pruskim mjesam šajila. Tónle namjet so w bližichim czašu pschiwosmje, tak so budže so j twarom noweje želesnizy wotoťo jutrow šapoczecž. W Pruskim šejmje so daletwar tež w bližichim šejmje pschishwoli.

— Šhěžor je sańdženy tydžeń krala Šjedricha Augusta w Draždžanach wopytať a bu tam najwutrobnišcho powitanj. Wofebje so wón nad tym šradomasche, kak je bebi kral Šjedrich August lubošč swojeho luda w krótkim czašu dobyť.

„Pschedženat“, šerbšla protyła na lěto 1906, je hotowa a je sa 25 np. w Šsmolerjez knižiczišcžezěni kaž tež pola dotalnych pschedawarjow dostacž. Wona je so tež lětka sažo derje poradžila, ma wjele rjaneho czitanja, wobrasow, šerbšle šermušche, šermanli, wěšte wjedro a wschelake druhe. Njech bebi ju tola kóždy lupi, pschetož do šerbšleho domu šluchaj tež šerbšla protyła!